

K·MEO

SO UN BOLUDO

Desventures d'un argentí jueu

Me dic Jacobo per dir-me d'alguna manera i treballo a una universitat catalana. (que tampoc és una ganga).

Diuen que n'hi ha que neixen amb un pa sota el braç, jo vaig néixer amb una pedra i si no faig puntetes, m'ofego. Trenta set anys de puntetes, porto. Sóc argentí i jueu. *¿Vos imaginas?* És com si em faltés la cama dreta i el braç esquerra. On em recolzo? Amb què? He d'arrossegar-me sempre?

Perquè m'entengueu, estic sota el mandat polític de Milei i Netanyahu i la moral dels Evangelis i la Torà. Entre uns i altres estàvem destinats a salvar el món i l'estem destruint. Què faig? No hi ha ni un psicoanalista que vulgui tractar-me. A mi la bipolaritat em ve de part. És impossible mantenir-se serè entre aquestes dues creus que carrego. Ja sé que, Crist també era jueu i va fundar el

cristianisme, alguna sortida devia trobar, però com a mínim no era argentí. Jo porto totes les nafres.

De petit, quan encara tenia la minina sencera i no sabia el significat d'Argentina, era un model de nen. Ho diu tothom. Obeïa, estudiava, em masturbava i volia ser mestre de nens petits. Què coi ensenyo ara? Electrònica. Positiu, negatiu i amb una mica de sort tot fa un pet i s'ha acabat la troca!

Imagineu fins a quin punt vaig desorientat que el gran amor de la meva vida és una musulmana. Un dia, a punt d'orgasme, em va venir com un

raig de foscor i vaig pensar: però que coi estic fent amb una musulmana? Per què vull complicar-me encara més la vida? No serà de les Malvines, aquesta? I des d'aleshores només aconseguixo l'orgasme fuetejant-me.

Fa uns anys, vaig tenir una bona temporada, entre Maradona i Messi anava aguantant la pressió fins que vaig adonar-me que el futbol m'importava una punyetera merda. Dins la desgràcia quedava un bri d'esperança. Si no m'agrada el futbol potser és que no sóc argentí. Res, tres generacions argentines i disset de gallegues. No tinc sortida.

GARSA PROSTÀTICA

NO VOLEM MÉS RODALIES

Segons el nou organigrama a Viladecans pararan 55 trens diaris

Preciosa ciutat de l'àrea metropolitana barcelonina. Equilibrada en història, societat, art, treball. Per les puntes li sobren uns centenars d'edificis degut al creixement de la població. Viladecans ha passat d'uns vint mil habitants els anys setanta als gairebé setanta mil de l'actualitat i en algun lloc ha de dormir tota aquesta gent. I prou de geografia. Dèiem que Viladecans era ciutat equilibrada sí, fins ara. Amb la nova reestructuració de Rodalies abans fins i tot del traspàs de competències, a partir d'ara a Viladecans hi pararan 55 trens cada dia. I què faran allà 55 trens parats? Aquesta és la pregunta. Perquè una cosa és dotar de servei públic a una població que tot s'ho mereix i l'altre provocar-li un col·lapse ferroviari.

Viladecans, no té ni estació, és un simple baixador amb la seva taquilla buida, els seus banquets per esperar

l'estona que faci falta, un quiosc tancat i dues vies. De tant en tant pare un tren, baixa una senyora feixuga que ha anat al metge a Barcelona i després un llarg silenci. Els carrers no es ressenten de l'arribada del tren ni la circulació, ningú no diria que per allí ha passat una màquina de foc. Quina tranquil·litat, com si diguéssim.

Doncs no. Cinquanta cinc trens a partir d'ara. L'alcalde i el poble, de moment estan contents. Suposem que és la novetat. Imaginen una gran estació, moltes vies, catenàries, aparcaments dissuasius i

la senyora que va al metge.

Però en realitat, quina necessitat té Viladecans de convertir-se en estació central de l'àrea metropolitana? Cap. El que necessita l'usuari i el que s'espera amb el traspàs, és que els trens (encara que només sigui un al dia) siguin puntuals, arribin i marxin a l'hora, que els vagons estiguin nets, amb tècnica renovada i fiable. El que pretén el traspàs de rodalies és racionalitzar el servei, no multiplicar-lo innecessàriament.

Dit d'altre manera, posar seny.